

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2341/2019
13.06.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац, Јелене Боровац, Бранка Станића и Тајјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., кога заступа пуномоћник Ружица Филиповић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Високи савет судства – Основни суд у Врању, коју заступа Државно правобранилаштво, одељење у Лесковцу, ради накнаде имовинске штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж бр. 3008/18 од 14.02.2019. године, у седници већа одржаној 13.06.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж бр. 3008/18 од 14.02.2019. године као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж бр. 3008/18 од 14.02.2019. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању Прр1 бр. 227/18 од 03.05.2018. године, обавезана је тужена да тужиоцу плати на име накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року у предмету Основног суда у Врању И бр. 425/08, сада И бр. 611/17, на име дуга по споразуму о регулисању међусобних права и обавеза од 13.02.2003. године износ од 44.828,39 динара са законском затезном каматом почев од 01.01.2007. године па до коначне исплате, трошкове парничног поступка у износу од 6.439,50 динара са законском затезном каматом почев од 26.03.2007. године па до коначне исплате и на име трошкова извршног поступка износ од 5.495,00 динара. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка плати износ од 13.500,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до коначне исплате.

Виши суд у Врању је пресудом Гж бр. 3008/18 од 14.02.2019. године одбио као неосновану жалбу тужене и потврдио пресуду Основног суда у Врању Прр1 бр. 227/18 од 03.05.2018. године. Одбијени су захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с позивом на члан 404. Закона о парничном поступку.

У одговору на ревизију тужилац предлаже да се ревизија одбаци, трошкове је тражио.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку (ЗПП) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Побијана пресуда усклађена је са правним ставовима о одговорности државе за обавезе предузећа са већинским друштвеним (државним) капиталом и рад њених органа који су дужни да предузму све неопходне мере ради извршења правоснажне судске одлуке као и обавезе да у случају неизвршења у разумном року надокнади штету у висини новчаног потраживања досуђеног извршном пресудом заједно са парничним трошковима и трошковима извршног поступка израженим у пракси Европског суда за људска права (пресуде у предмету Маринковић и други против Србије, предмету Качапор и други против Србије и другим) и пракси Уставног суда (одлуке Уж 7547/2015 од 26.10.2017. године, Уж 3742/2015 од 26.10.2017. године и друге).

Стога, без обзира на судске одлуке приложене уз ревизију, по оцени Врховног касационог суда, не постоји потреба да се одлучује о посебној ревизији тужене ради уједначавања судске праксе. Такође, нема места одлучивању о посебној ревизији ни ради новог тумачења права – члана 31. и 32. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одредби члана 1. протокола 1. уз Европску конвенцију о заштити људских права и основних слобода и члана 58. Устава Републике Србије којима је сваком загарантовано право на имовину.

Из наведених разлога, одлучено је као у првом ставу изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и утврдио да ревизија тужене није дозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП прописано је да спорови мале вредности у смислу одредаба ове главе јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Чланом 479. став

6. истог закона прописано је да против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

Тужба у овом спору ради накнаде штете поднета је суду 23.02.2018. године. Вредност предмета спора је 56.762,89 динара.

Побијаном другостепеном пресудом правноснажно је окончан поступак у спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП, у којој врсти спора је према члану 479. став 6. истог закона искључено право на изјављивање ревизије.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Како трошкови састава одговора на ревизију не представљају оне трошкове који су били непходни ради вођења парнице, у смислу члана 154. став 1. ЗПП, то је одлучено као у изреци под три.

**Председник већа – судија
Предраг Трифуновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић